

pligtelse, skulde være undergivne Strafansvar efter Straffelovens § 262, altsaa det Strafansvar, som er bestemt for Fallenter, der findes skyldige i Vetsindighed eller Ddselhed eller lignende Udfærd. Denne Straffebestemmelse er bleven udslettet i det andet Thing, idet man der har forment, at det kunde være nok, at saadanne Personer bleve udelukkede fra Afgangen til Affordbeneficiet. Udvalget for sin Del har ikke fundet Anledning til at reise nogen Modstand imod Lovforslaget af den Grund. Det vil erindres, at det ikke var Udvalget, der i sin Tid foreslog en saadan Straffebestemmelse, men at den kom ind her paa Foranledning af ærede Medlemmer ved Sagens 2den Behandling, og at der allerede den Gang fra enkelte Sider blev gjort Indvending derimod. Det er vistnok et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om en saadan Straffebestemmelse bør findes i Lovforslaget. Der kan paa den ene Side anføres vægtige Grunde derfor, idet en saadan Straf nemlig maa betragtes netop som et af de virksomste Midler til at modvirke en letsindig og uforsvarlig Fremgangsmaade fra Debitorernes Side; men paa den anden Side er der blevet fremhævet derimod, at det er et altfor drakonisk Middel, et Middel, der er saa strengt, at man vanskeligt vil kunne gennemføre dets Anvendelse, og derfor er der fra flere Sider fundet Betænkkelighed ved at beholde det. Hvad der for Udvalget taler for heller ikke her at reise nogen Modstand, er den Omstændighed, at dette Punkt vistnok nærmere hører hen til Straffelovgivning, og at det maasse er muligt allerede ved den bestaaende Straffelovs Hjælp at ramme de Tilfælde af denne Natur, der overhovedet bør rammes. — Der er dernæst foregaaet en Forandring i § 50. Denne Paragraph foreskrev nemlig, saaledes som Lovforslaget forlod Landstinget, ganske i Almindelighed, at, naar Konkursen var begyndt, skulde det ikke staa den eller dem, der have begjert Konkursbehandling, aabent at lade den bortfalde; det stod som ganske almindelig og undtagelsesfri Regel. Dertil er der nu i Folkethinget tilføjet et Tillæg, der gaar ud paa, at „Stifteretten, naar Konkursen alene er fremkaldt ved Skyldnerens egen Begjering, og han, forinden Ind-

kaldelse af Kreditorerne efter § 84 har fundet Sted, gjør det antageligt, at han er i Stand til at fyldestgjøre sine Kreditorer, er berettiget til at hæve den tidligere afgivne Kjendelse om Voets Overtagelse til Konkursbehandling, forsaavidt de mødte Kreditorer ikke modsætte sig dette" samt at, „naar Konkursbehandling saaledes bortfalder, bør dette, forsaavidt offentlig Bekjendtgjørelse har fundet Sted om Konkursens Begyndelse (§ 52), uden Ophold bekjendtgjøres paa lige Maade". Dette Tillæg har Udvalget ikke Noget at erindre imod. Afgangen til at faae Voet ertraderet er, saaledes som Bestemmelsen er affattet, knyttet til saadanne Begrænsninger, at der neppe kan opstaa Misbrug i den Retning. Navnlige maa der i saa Henseende lægges Vægt paa, at det for Skifteretten skal gjøres antageligt, at Voet er tilstrækkeligt til Kreditorernes Fyldestgjørelse. Derimod lægger man mindre Vægt paa den anden Betingelse, at de mødte Kreditorer ikke modsætte sig det; thi denne sidste Betingelse, har Erfaringen vist, indeholder ikke nogen virkelig Garant. — Dernæst er der i § 52 foretaget en Forandring, som oftere kommer igjen i Lovforslaget, idet nemlig den Bestemmelse, der fandtes i Lovforslaget om, i hvilke Blade offentlige Bekjendtgjørelser, som Konkursen gjør nødvendig, skulle ske, er bleven ombyttet med, at Indrykkelsen skal ske „i de for Skiftebekjendtgjørelser i Almindelighed bestemte Aviser." Denne Forandring er foretagen væsentlig af Hensyn til, at der jo er et Lovforslag til Forhandling i Rigsdagen, som nærmere skulde afgjøre, i hvilke Aviser de retslige Bekjendtgjørelser skulle indrykkes, og derfor har man i Stedet for i Loven at nævne, i hvilke bestemte Blade Indrykkelsen skal ske, ment, at det var bedre at have et saadant almindeligt Udtryk, at den eventuelle nye Lov kan komme til Anvendelse i disse Tilfælde. Dette er der fra Udvalgets Side heller ikke Noget at erindre imod, og jeg skal blot bemærke, at, selv om den nye Lov ikke skulde komme ud som Udbytte af nærværende Session, vil dette dog ikke gjøre Noget, idet saa Udtrykket maa forstås i Overensstemmelse med den gjældende Lovgivnings Bestemmelser; Resultatet vil i saa Fald blive,